

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **B. P.**, narozen ,
bytem
státní příslušností

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2025, č. j. OAM-40109-15/DP-2024,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 35 odst. 3 a § 37a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále též „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
- Žalobce poukázal na to, že trestného činu lituje, nebyl však jeho organizátorem, ale nedobrovolným účastníkem, který se chtěl obohatit a nepochopil, že škodí zdraví lidí. Do problému se dostal kvůli špatné znalosti češtiny a právních norem. Ztráta dlouhodobého pobytu je pro cizince velmi těžkou ztrátou a zásahem do jeho soukromého a rodinného

života. Žalovaný nepostupoval dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nijak nepřihlédl k tomu, že podmíněný trest žalobci skončí 30. 6. 2025 a že je studentem ČZU v Praze. Tvrzení žalovaného o možnosti žalobce získat pobytové oprávnění za účelem studia v ČR je v rozporu s realitou, vízum pro pokračování studia získá jeden ze sta.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Měl-li žalobce v úmyslu nadále pobývat a studovat na území ČR vysokou školu, měl se chovat tak, aby nezavdal důvod pro své odsouzení za spáchání trestného činu. Žalobce na území pobývá od roku 2017, za tu dobu ovšem žádnou vysokou školu nedostudoval, na to, jakým způsobem se na území živil, ukazuje jeho odsouzení. Žalobce nemá na území žádné rodinné příslušníky, bydlí v podnájmu. Byl odsouzen za spáchání drogového trestného činu, přičemž jakékoliv drogové aktivity vždy znamenají ohrožení celé společnosti. Poukaz žalobce na odst. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není případný, neboť žalobci byla jeho žádost zamítnuta dle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na žalobce je třeba nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá, tedy jako osobu, která byla odsouzena pro spáchání trestného činu, neboť jeho odsouzení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí a ani do současnosti zahlazeno. K naplnění toho důvodu pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dojde už jen tím, že je držitel povolení k dlouhodobému pobytu pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Nebylo-li takové odsouzení zahlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti a žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout. Okolnosti spáchání trestného činu, tedy v tomto případě údajná neznalost českého jazyka a právních norem, nemají na naplnění tohoto důvodu vliv, zákon v tomto případě nedává prostor pro správní uvážení, nehledě na to, že v rámci správního řízení žalobce žádné skutečnosti ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života neuvedl. Neprodloužením pobytového oprávnění není žalobci zakázán další pobyt na území v budoucnu. Bude-li v budoucnu chtít pokračovat ve svém studiu či pobývat na území, může po zahlázení svého odsouzení požádat o nové pobytové oprávnění v zemi svého původu. Případně mají občané Ukrajiny možnost požádat na území o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění z důvodu probíhajícího války.
4. K výzvě soudu žalovaný uvedl, že dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců udělí ministerstvo cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na vůli nezávislá. Probíhající válečný konflikt na Ukrajině je považován právě za takovou překážku, která brání cizincům, zejména tedy občanům Ukrajiny, v návratu do země jejich původu. Žalobce sice nemá na udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území nárok, ale že má možnost o takové vízum požádat, přičemž těmto žádostem bývá běžně vyhověno. Dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona sice ministerstvo dlouhodobé vízum neudělí, pokud cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, ovšem za podmínky přiměřenosti dopadu neudělení víza do soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na aktuální situaci na Ukrajině tedy tento důvod neudělení dlouhodobého víza připadá v úvahu jen v případě odsouzení za zvlášť závažné trestné činy. Dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se vydává s platností do 31. března následujícího kalendářního roku. V souladu s § 7e odst. 1 č. 65/2022 Sb, o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, se pak takové vízum považuje za platné do 31. března každého následujícího roku, pokud je účinné rozhodnutí Rady EU2022/382 ze dne 04. března 2022, tedy jeho platnost se automaticky prodlužuje vždy o jeden rok

5. Při jednání žalobce uvedl, že o dlouhodobé vízum za účelem strpení nepožádal, v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí, že bude odveden do armády.
6. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
7. Žalobce dne 25. 9. 2024 požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
8. Rozsudkem X ze dne X, sp. zn. X, byl žalobce shledán vinným za úmyslně spáchaný trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství, kterého se dopustil tím, že dne 29. 9. 2021 po telefonickém varování o zadržení jeho spolubydlícího policií vyhodil do popelnice 560g amfetaminu, které předtím za úplatu vyzvedl., za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 let a dále k trestu propadnutí věci. Dle výpisu z trestního rejstříku zkušební doba končí 30. 6. 2025.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.*
11. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
12. Podle § 37 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec by mohl při dalším pobytu na území ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
13. Žalobou napadeným rozhodnutím byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k pobytu za účelem studia byla zamítnuta z důvodu pravomocného odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný posoudil zásah do soukromého a rodinného života žalobce, kdy konstatoval, že na území ČR se nezdržují rodinní příslušníci žalobce, žalobce je svobodný a bezdětný, tudíž není přítomen dopad do jeho rodinného života, jelikož žalobce má rodinné vazby pouze v zemi původu. Ačkoliv zde pobývá od roku 2017, studium na vysoké škole nedokončil, minimálně jednou změnil vysokou školu, proto je jeho zájem zde získat vyšší vzdělání pochybný. Neproloužení pobytového oprávnění nemusí znamenat ukončení studia vzhledem k možnosti přerušení, individuálního studijního planu nebo změny na distanční formu výuky. Rozhodnutím není žalobci přímo stanovena povinnost vycestovat ani doba zákazu pobytu. Po zahlazení trestu může požádat o vydání oprávnění k pobytu.
14. Je nesporné, že žalobce *byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*, tudíž naplnil formální důvody neproloužení povolení k pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítá nepřiměřenost zásahu do jeho pobytového oprávnění

vzhledem k jím spáchané trestné činnosti, resp. jeho roli u trestné činnosti a ke studiu v ČR. Soud obecně souhlasí se žalobcem, že princip proporcionality je obecným hlediskem při aplikaci práva, jelikož je součástí hledání účelu dané zákonné úpravy. Žalovaný se nezabýval povahou trestního činu žalobce a rolí žalobce v trestné činnosti. Žalovaný pouze konstatoval, že se jedná o závažný trestný čin a že dosud nebylo odsouzení žalobce zahlazeno. Žalovaný tak neindividualizoval zcela důvod neprodloužení pobytu žalobce. Soud však má za to, že individualizované zhodnocení závažnosti trestného činu a podílu cizince na trestném činu je správní orgán povinen provést pouze v případě zániku pobytového oprávnění, a nikoli v případě neprodloužení pobytu. V případě neprodloužení (neudělení) povolení k pobytu již zákonodárce test přiměřenosti provedl, jestliže stanovil podmínku absence odsouzení cizince za úmyslný trestný čin pro udělení povolení k pobytu. Obdobně, avšak pouze k poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v České republice a základního práva cizince na rodinný život v České republice se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku, č. j. 7 As 21/2008 - 101, kdy uvedl: „tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.“

15. Naopak rozsudek NSS č. j. 10 Azs 242/2023 - 37, uvedl : „Při rušení (neprodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu (mj. ve formě zaměstnanecké karty) zákon výslovně nepočítá s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případech, kdy cizinec spáchal úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). NSS ovšem už dříve zdůraznil, že nutnost takového posuzování plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života (rozsudek ze dne 5. 2. 2021, čj. 5 Azs 203/2020-36, bod 31). V tomtéž rozsudku (v bodě 42) NSS uvedl (s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva), že správní orgány (i soud) musejí v takových případech vzít v úvahu kromě existence odsouzení i další trestněprávně významné okolnosti (například uložený trest, rozsah způsobené škody, tendenci k opakování trestné činnosti či chování cizince v době po odsouzení). Dále je třeba hodnotit, zda je přiměřené neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském státě či intenzita vazeb na zemi původu. Teprve pak lze určit stupeň závažnosti protiprávního jednání a poměřit zásah do základních práv s významem chráněného veřejného zájmu.“ Jelikož se žalobce na území ČR zdržoval za účelem studia, nevztahuje se na něj směrnice 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty (ř. 3 odst. 2 písm. a) směrnice), nelze aplikovat závěry rozsudku NSS č. j. 10 Azs 242/2023 - 37.
16. Zároveň má městský soud za to, že v případě neprodloužení (neudělení) povolení k pobytu již zákonodárce test přiměřenosti provedl, jestliže stanovil podmínku absence odsouzení cizince za úmyslný trestný čin pro udělení povolení k pobytu. Soud se neztotožňuje se závěrem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Azs 203/2020-36, neboť má za to, že ohledně zásady proporcionality v obecném smyslu (nikoli jen do rodinného života) je nutné rozlišovat řízení o zrušení povolení k pobytu a řízení o zamítnutí prodloužení povolení k pobytu, jakkoli je shodně postupováno podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o

pobytu cizinců. V případě předčasného zrušení pobytové oprávnění je zasaženo do legitimního očekávání cizince, že mu bude svědčit pobytové oprávnění do doby jeho platnosti. U zásahu do legitimního očekávání trvání pobytu mohou okolnosti věci (např. polehčující okolnosti spáchání trestného činu, délka předchozího pobytu cizince, viz. rozsudek Městského soudu č. j. 16 A 23/2023 - 49) vést k závěru, že dané okolnosti natolik relativizují zákonné podmínky pro zrušení pobytu, že jejich aplikace by mohla být nepřiměřeným zásahem do práv cizince. V řízení o prodloužení pobytu je situace z hlediska legitimního očekávání odlišná. Žadatel má legitimní očekávání pouze v tom smyslu, že pokud splní podmínky zákona, bude mu pobytové oprávnění prodlouženo. Jednou ze zákonných podmínek prodloužení pobytového oprávnění je absence odsouzení za úmyslný trestný čin. Danou podmínku žalobce nesplnil, tudíž mu nevzniklo legitimní očekávání, že mu bude povolení k pobytu přesto prodlouženo, nedošlo tak k zásahu do jeho legitimního očekávání. Absence legitimního očekávání, že bez ohledu na odsouzení za úmyslný trestný čin bude žalobci prodloužen pobyt, tedy v rozporu se zákonem, vylučuje povinnost žalovaného v řízení o prodloužení platnosti povolení pobytu provést test proporcionality se zřetelem k povaze trestného činu.

17. Dále lze uvést, že jakkoli nebyl žalobce hlavní postavou trestného činu, za nějž byl odsouzen společně s dalším odsouzeným, nelze mít za to, že byl pouze pasivní postavou nešťastné shody okolností. Za úplatu vyzvedl 0,5 kg tvrdé drogy, tudíž se aktivně podílel na prodeji tvrdých drog. S hlavní osobou obchodu drog (spolupachatelem) bydlel ve společném bytě, tudíž mu muselo být zřejmé, jaké drogy jeho spolubydlící prodává, ostatně proto se i snažil dané drogy zbavit po zásahu policie. Jednalo se tedy o typově společnost vysoce ohrožující činnost týkající se prodeje a přechování drog (amfetaminu) ve značném rozsahu. Ze žaloby nevyplývá, že by sebereflexe žalobce byla úplná, jestliže příčinu trestného činu spatřuje v neznalosti českého jazyka a právních norem. I kdyby soud provedl test proporcionality, vzhledem k povaze trestného činu a úlohy žalobce neshledává nepřiměřenost neprodloužení dlouhodobého pobytu. Skutečnost, že ve zkušební době se nedopustí přestupku či trestného činu, povede pouze k tomu, že jeho podmíněný trest odnětí svobody nebude přeměněn na nepodmíněný a po uplynutí zkušební doby se na něj bude pohlížet jako na bezúhonného, ale do té doby nebude ve smyslu zákona o pobytu cizinců splňovat podmínku pobytu nad 90 dnů. Ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo odsouzení žalobce zahlazeno z důvodu neuplynutí zkušební doby, proto je třeba mít za to, že žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného naplnil negativní podmínku pro neprodloužení pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bez ohledu k tomu, že konec zkušební doby brzy nastane. Přitom soud posuzuje zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Zásahem do rodinného života se žalovaný zabýval, proto nelze účinně namítat, že žalovaný takto neučinil (námitka žaloby o neaplikaci § 37 odst. 2 písm. h) věta poslední zákona o pobytu cizinců). Soud má shodně se žalovaným za to, že vycestováním žalobce nemůže dojít k zásahu do jeho rodinného života na území ČR, neboť v ČR se nezdržují rodinní příslušníci žalobce. Zásah do rodinného života je poměřován výhradně ve vztahu k rodinnému životu na území ČR, nikoli v zemi původu cizince. Žalobce ve správním řízení, ale ani v soudním řízení nespecifikoval jím tvrzený zásah do rodinného života na území ČR. Co se týče zásahu do studia žalobce má soud za to, že studium 2. ročníku vysoké školy není natolik zásadní okolnost, která by měla účinky popřít zákonodárcem sledovaný účel § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy aby se na území ČR nezdržovaly

osoby páchající úmyslný trestný čin na základě pobytového oprávnění nad 90 dnů. Taktéž doba pobytu žalobce na území ČR není způsobilá popřít účinky jím spáchaného trestného činu, neboť jak výše uvedeno, žalobci vzniklo legitimní očekávání prodloužení pobytu pouze v případě splnění podmínek zákona. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že by žalovaný měl za to, že je žalobce z „pekla“ a že by zpochybnil kvalitu existence žalobce. Pokud se žalobce domáhá lidské stránky příběhu, soud mu poskytuje jiné neprávnické podobenství, neboť zákony obvykle vycházejí z obecně přijímaných nepsaných pravidel. Ostatně zákonodárce je zástupcem lidu, zákony tak jsou projevem vůle společnosti, tedy představy voličů o pravidlu chování zákonem dotčených subjektů. Na regulaci pobytu cizinců lze nahlížet jako na návštěvu v domě jiných osob. Pokud návštěvník rozbije talíř, bude záležet na tom, zda tak učinil záměrně nebo neúmyslně, a v jakém rozsahu. Bude-li jednat záměrně, bude hostitelem ihned vykázán a již znovu nepozván. Bude-li návštěvník jednat neúmyslně, bude hostitel s ohledem na rozsah škody zvažovat, zda bude návštěva ukončena a někdy opakována. Žalobce „rozbil talíř“ úmyslně, zároveň měl vědět, že v případě takto rozbitého talíře nebude znovu pozván na návštěvu, nemůže tak namítat, že by rád dopil čaj, který dostal na návštěvě.

19. Soudu není známa praxe ohledně udělování víza za účelem strpění občanům Ukrajiny, jehož možnost udělení žalobce nepopřel, zároveň z hlediska studia není relevantní bezvízový styk mezi Českou republikou a Ukrajinou po dobu 90 dnů, avšak soud nenalézá v tvrzených okolnostech žaloby takovou okolnost, která by popřela zákonem stanovený následek odsouzení za úmyslný trestný čin, který by přesáhl obecně očekávaný důsledek, a to že cizinci nebude prodlouženo pobytové oprávnění, což může vést k vycestování cizince z území ČR. Jinak řečeno, pouhá nutnost vycestovat po neprodloužení pobytového oprávnění, není okolností, se kterou by zákonodárce nepočítal a která bez dalšího bude důvodem pro vyloučení zákonodárcem sledovaného účelu – neprodloužení určité formy pobytu. Teprve ve spojení s další okolností určité kvality a intenzity může být nutnost vycestování důvodem pro neaplikaci zákonodárcem předpokládaného následku, zde neprodloužení pobytového oprávnění. Jak výše uvedeno, takovou skutečností není studium žalobce, ani pocit rodičů žalobce, na který poukazuje žaloba. Taktéž jím není omezení vstupu na trh práce (zejména pokud titulem pobytu má být studium a nikoli výkon práce), zdravotní pojištění (komerční je cizinci nadále přístupné) a ztráta práva volného pohybu po EU držitele dlouhodobého pobytu.
20. Soud přiměřenost zásahu do života žalobce hodnotil i ve vztahu k situaci na Ukrajině, jakkoli z rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia neplyne povinnost vycestovat z území do země původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 135/2023 - 33). Nejen že je tam válka, která může vést k ohrožení života civilistů, ale zároveň žalobce dosáhl věku, ve kterém by mohl být povolán do armády. Sice jde o zákonnou občanskou povinnost vůči státu (viz azylová judikatura ve vztahu k branné povinnosti), ale soud má za to, že není oprávněn „soudit“ žalobce, že má oprávněný strach o svůj život, a proto nehodlá vstoupit do ukrajinské armády. Žalobci tak v případě návratu hrozí újma na zdraví i životě v důsledku výkonu zákonné branné povinnosti, avšak nikoli bezpodmínečně, neboť, jak uvedl žalovaný, žalobce je oprávněn požádat o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jehož udělení mu zaručí oprávnění se na území ČR nadále zdržovat i studovat. Jakkoli vízum za účelem strpění pobytu na území není nárokové povahy, vzhledem k průběhu tohoto soudního řízení žalobci vzniklo legitimní očekávání na udělení takového pobytového oprávnění. Vzhledem k tomu, že žalobce má jiné možnosti pobytového

oprávnění v ČR (nejméně vízum za účelem strpění pobytu na území), žalobci napadeným rozhodnutím fakticky nehrozí újma v zemi původu v důsledku dodatečné absence povinnosti vycestování. Při jednání žalovaný uvedl, že žalobce byl již v rejstříku trestu veden jako osoba, která se osvědčila po dobu podmíněného trestu, což by dle však bylo dříve, než by uplynula trestním soudem stanovená lhůta, ale lze mít za tuto lhůtu jistě uplyne do doby, než soud žalobci doručí rozsudek.

21. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval zásahem do rodinného života žalobce, přičemž dospěl ke správnému závěru o přiměřenosti zásahu z důvodu absence mimořádných okolností rodinného života žalobce. Odsouzením za úmyslný trestný čin byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
22. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O návrhu na odkladný účinek žaloby soud nerozhodl, neboť ve lhůtě k vydání rozhodnutí o odkladného účinku rozhodl o žalobě samotné.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 6. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce